

KORKU

E. F. BENSON
**KULEDEKİ
ODA**

ulysses
yayınları

Bu hikâyeler, okuyucularına hoş bir tedirginlik vermek umuduyla yazılmıştır. Eğer gece yarısı ev sessizken, yatmadan önce yarım saatini bu hikâyeleri okumaya ayıracak olursan, oturduğun odanın köşelerine ve karanlık noktalarına arada bir göz atarak gölgelerde alışılmadık bir şeyin saklanmadığından emin olmak isteyebilirsin. Zira hayalet hikâyeleri ve bazen rahatsız edici bir şekilde kendini gösteren görünmez güçlerle ilgili anlatıların amacı budur. Bu nedenle yazar, okuyucularına birkaç huzursuz an dilemektedir.

E. F. Benson

KULEDEKİ ODA

Sürekli rüya gören herkesin, uykusunda gördüğü bir olayın veya bir dizi durumun daha sonra gerçek hayatta gerçekleştiği en az bir deneyime sahip olduğu muhtemeldir. Bu, tuhaf bir şey değildir. Bu deneyimin ara sıra yaşanması, yaşanmamasından daha olasıdır çünkü rüyalarımız genellikle tanıdığımız insanlarla ve aşına olduğumuz yerlerle ilgilidir; yani uyanık dünyada kolayca karşılaşılabileceğimiz durumlarla. Doğrudur, rüyalarımıza bazen saçma ve fantastik olaylar karışır ve bu da onların gerçekleşme olasılığını ortadan kaldırır. Ancak olasılıklar hesaplandığında, sürekli rüya gören kişinin rüyalarından birinin ara sıra gerçeğe dönüşmesi hiç de şaşırtıcı görünmemektedir.

Birkaç zaman önce, bu tür bir rüyanın gerçek olduğunu deneyimledim ama bana göre bu ne olağanüstü bir şeydi ne de herhangi bir ruhsal anlam taşıyordu. Olay şu şekilde gerçekleşti:

Yurtdışında yaşayan bir arkadaşım, bana her iki haftada bir mektup yazacak kadar nazik biridir. Bu nedenle, ondan bir haber almalı yaklaşık on dört gün geçtiğinde, bilinçli ya da bilinçsiz olarak ondan bir mektup beklediğimi düşünmem normaldir. Geçen hafta bir gece, akşam yemeği için üst kata çıkarken -sıkça duyduğum gibi- kapı zili sesini duydum ve bunun üzerine aşağıya yöneldim. Orada, diğer postalar arasında arkadaşımın mektubu da vardı. Bundan sonra olay

fantastik bir hâl aldı çünkü mektubu açtığımda içinde kupa ası vardı ve üzerine tanıdık el yazısıyla, “Bu ası sana güvenli bir şekilde saklaman için gönderiyorum çünkü İtalya’da asları tutmak büyük bir risk,” yazıyordu. Ertesi akşam, tam üst kata çıkmaya hazırlanırken yine kapı zili çaldı ve rüyamda olduğu gibi aşağıya indim. Diğer postalar arasında arkadaşımın mektubu vardı. Fakat kupa ası yoktu. Olsaydı, duruma daha fazla önem verirdim çünkü bu hâliyle bana gayet olağan bir tesadüf gibi görünüyor. Muhtemelen bilinçli ya da bilinçsiz olarak ondan bir mektup bekliyordum ve bu bana rüyamı çağırıyordu. Aynı şekilde, arkadaşım da iki haftadır bana yazmadığını fark ederek mektup yazmaya karar verdi. Ancak bazen böyle bir açıklama bulmak kolay olmuyor ve aşağıda anlatacağım hikâye için hiç açıklama bulamıyorum. Bu hikâye karanlıktan çıktı ve tekrar karanlığa gömüldü.

Tüm hayatım boyunca sürekli rüya gören biriydim; öyle ki sabah uyandığımda rüyamı unuttuğum çok az gece vardır. Üstelik geceleri zihinsel olarak en parlak maceraları yaşıyor gibi görünüyorum. Bu maceraların neredeyse tamamı keyiflidir ama çoğu zaman önemsizdir. Şimdi bahsedeceğim şey ise bir istisna.

Yaklaşık on altı yaşımıdayken bir rüya gördüm ve şu şekilde başladı: Kendimi büyük, kırmızı tuğladan yapılmış bir evin kapısında buldum ve burada kalacağımı anladım. Kapıyı açan hizmetçi çay servisi yapıldığını ve beni bahçeye götürceğini söyledi. Alçak, koyu ahşap kaplamalı bir salonun içinden geçerek geniş bir şömine önünden yeşil çimenlerle çevrili bir çayıra çıktık. Çay masasının etrafında birkaç kişi toplanmıştı ancak onlar arasından sadece birini tanıyordum: Evin oğlu olan okul arkadaşım Jack Stone. Bana anne babasını ve iki kız kardeşini tanıttı. Burada olmam beni şaşırtmıştı çünkü

bu çocukla pek samimiyetim yoktu ve ondan pek hoşlanmıyordum. Ayrıca neredeyse bir yıl önce okuldan ayrılmıştı. O öğleden sonra hava çok sıcaktı ve dayanılmaz bir baskı hissediliyordu. Çimenlerin ötesinde, ortasında demir kapı bulunan kırmızı tuğla bir duvar ve kapının hemen dışında bir ceviz ağacı vardı. Biz, evin uzun pencerelerinin karşısındaki gölgede oturuyorduk. İçeride, bir masa örtüsü serili, cam ve gümüşle parlayan bir masa görebiliyordum. Evin bahçeye bakan cephesi oldukça uzundu ve bir ucunda üç katlı, binanın geri kalanından çok daha eski görünen bir kule yükseliyordu. Bir süre sonra, tıpkı diğer herkes gibi sessiz oturan Bayan Stone bana dönüp, “Jack sana odanı gösterecek. Kuledeki odayı sana verdim,” dedi.

Sözleriyle içimde anlaşılmaz bir korku hissettim. Sanki kuledeki odayı alacağımı biliyormuşum gibi hissettim. O odada korkunç ve anlamlı bir şey vardı. Jack hemen ayağa kalktı ve onun peşinden gitmem gerektiğini anladım. Sessizce büyük, köşeli bir meşe merdiveninden geçip, küçük bir sahanlığa geldik. Orada iki kapı vardı. Jack, bunlardan birini açtı ve içeri girmem için bekledikten sonra kapıyı arkamdan kapattı. İşte o anda tahminimin doğru olduğunu anladım: Odada korkunç bir şey vardı ve hızla büyüyen kabusumun dehşetiyle uyandım.

Bu rüya ya da benzerlerini on beş yıl boyunca ara ara gördüm. Çoğu zaman tam olarak bu şekilde geliyordu: Varış, çimenler üzerindeki çay servisi, ölümcül bir sessizlik ve ardından gelen o ölümcül cümle: “Jack sana odanı gösterecek. Kuledeki odayı sana verdim.” Jack Stone ile birlikte o meşe merdivenlerden yukarı çıkıp o korkunç odaya girerdim. Rüya her seferinde o odadaki korkunç bir şeyin, kabusumun dehşetiyle son bulurdu ama ne olduğunu asla göremezdim. Diğer

zamanlarda, bu temanın farklı varyasyonlarıyla karşılaştım. Bazen yemek odasında, camdan baktığım ilk gecede gördüğüm pencerelerden içeri bakarken bulurdum kendimi. Ancak nerede olursak olalım, aynı sessizlik, aynı korkunç baskı ve karamsarlık hissi mevcuttu.

Her zaman olduğu gibi sessizlik Bayan Stone'un bana, "Jack sana odanı gösterecek. Kuledeki odayı sana verdim," demesiyle bozulurdu. Bu, asla değişmezdi. Bu noktada, meşe merdivenlerden yukarı çıkıp, her seferinde rüyalarımda ziyaret ettiğim o odaya her defasında daha fazla korkarak girerdim. Ya da bazen kendimi devasa avizelerle aydınlatılmış bir salonda kart oynarken bulurdum. Oyun nedir, hatırlamıyorum ama beni kasvetli bir beklentiye sürükleyen şey, Bayan Stone'un ayağa kalkıp, bana yine aynı şeyi söyleyeceği korkusuydu: "Jack sana odanı gösterecek. Kuledeki odayı sana verdim." O salonda kart oyununu oynadığımız yer, yemek odasının yanındaydı ve çok parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Oysa evin geri kalan kısımları alacakaranlık ve gölgelerle doluydu. Ancak o ışık demetlerine rağmen, bazen önümdeki kartlara bakar, onları görmekte zorlanırdım. Kartların tasarımları da garipti: Kırmızı kart takımı yoktu, hepsi siyahtı ve bazı kartlar tamamen siyahtı. O siyah kartlardan nefret ediyor ve korkuyordum.

Bu rüya tekrarlandıkça evin büyük bir kısmını tanımaya başladım. Salonun ilerisinde, yeşil keçeli bir kapının sonunda bir sigara içme odası vardı. Orası her zaman çok karanlıktı ve ne zaman oraya gitsem, çıkmakta olan birine rastlardım ama onu asla göremezdim. Rüyadaki karakterler de yaşayan insanlar gibi garip gelişimler geçiriyordu. Örneğin, Bayan Stone, ilk kez gördüğümde siyah saçlıydı ama zamanla saçları griye döndü ve "Jack sana odanı gösterecek," dediğinde ilk başlar-